

14938 *LLEI 24/1984, de 29 de juny, sobre modificació del tipus d'interès legal del diner.* («BOE» 158, de 3-7-1984, i «BOE» 159, de 4-7-1984.)

JUAN CARLOS I,

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

La Llei de 7 d'octubre de 1939 va fixar l'interès legal del diner a què es refereix el paràgraf 2 de l'article 1.108 del Codi civil en un 4 per 100 l'any.

Tot i l'elevació dels tipus d'interès en el mercat, aquella Llei no ha estat modificada. El manteniment de l'interès legal en el tipus del 4 per 100 encara és més injustificat si es té en compte que ja l'article 15, 1, del Decret llei 6/1974, de 27 de novembre, va modificar l'article 58, 2, b), de la Llei general tributària de 28 de desembre de 1963, de manera que per als deutes tributaris es pren com a interès de demora el bàsic del Banc d'Espanya, vigent en el moment de practicar la liquidació. La Llei general pressupostària, de 4 de gener de 1977, va recollir aquest mateix criteri a l'article 36, 2, i el va estendre a la totalitat dels drets i obligacions de la Hisenda pública. Més recentment, la Llei 77/1980, de 26 de desembre, ha inclòs a la Llei d'enjudiciament civil un article 921 bis que, per a les resolucions jurisdiccionals que continguin condemna al pagament de quantitats líquides, imposen la meritació d'interessos des que es dicten aquelles fins que queden totalment executades, prenent com a referència l'interès bàsic o de redescompte fixat pel Banc d'Espanya, incrementat en dos punts, llevat de les especialitats que preveu la Hisenda pública a la Llei general pressupostària.

La permanència del 4 per 100 com a tipus de l'interès legal del diner és, per tant, obsoleta respecte a la realitat social, discriminatòria davant la que regeix per als drets i les obligacions de la Hisenda pública, i afavoridora de tot tipus d'incompliments fins al moment en què, pel fet de recaure una resolució jurisdiccional condemnatòria, entri en joc l'article 921 bis de la Llei d'enjudiciament civil.

Per tot això, es proposa fer coincidir l'interès legal de demora amb el que recull l'article 36, 2, de la Llei general pressupostària, de manera que, si bé la resolució jurisdiccional condemnatòria al pagament d'una quantitat líquida aparegui singularment potenciada en la seva executorietat per l'increment de dos punts que preveu l'article 921 bis de la Llei d'enjudiciament civil, també abans d'aquella resolució jurisdiccional els legítims creditors quedin suficientment protegits.

L'efecte de reserva formal produït per la Llei de 7 d'octubre de 1939 va fer que, des de la vigència d'aquella Llei, fos inaplicable l'habilitació que confereix al Govern el paràgraf segon de l'article 1.108 del Codi civil. La fórmula proposada per a l'actualització inajornable del tipus d'interès legal del diner atén les exigències de flexibilitat, i fuig d'una nova congelació amb rang legal en aquesta matèria, que podria conduir als mateixos resultats de desfasament. Tanmateix, no es limita a derogar la Llei de 1939 de manera que recobri virtualitat l'article 1.108 segon del Codi civil. Per semblança al que disposa l'article 36, 2, de la Llei general pressupostària, es vincula la taxa d'interès del diner a la determinació del tipus d'interès bàsic del Banc d'Espanya, amb la qual cosa, a més, es reforça l'au-

tonomia d'aquesta institució en matèria de política monetària.

Com ja va passar en la Llei de 7 d'octubre de 1939, es determina expressament, a més, l'àmbit general d'aplicació d'aquest interès legal del diner, deixant de banda el que disposen les lleis especials, i, quant als criteris de dret transitori, es recull l'aplicació no només a les obligacions concretes amb posterioritat, sinó també als interessos legals exigibles, en virtut d'obligacions concretes amb anterioritat quan el dret a la meritació de l'interès legal a falta del convingut neixi o es declari, vigent ja la nova Llei.

Article primer.

L'interès legal es determina aplicant el tipus bàsic del Banc d'Espanya vigent el dia en què comenci la meritació d'aquell, llevat que la Llei de pressupostos generals de l'Estat n'estableixi un de diferent.

Article segon.

Sigui quina sigui la naturalesa de l'acte o contracte de què es derivi l'obligació, l'interès que, llevat d'estipulació en contra, ha de pagar el deutor constituït legítimament en mora i en els altres casos en què aquell sigui exigible d'acord amb les lleis és el determinat de conformitat amb el que preveu l'article anterior.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Aquesta Llei és aplicable a les obligacions nascudes de fets produïts o relacions constituïdes després de la seva entrada en vigor, i a totes aquelles en què el dret a exigir l'interès, si no hi ha conveni, neixi o es meriti després de la seva vigència.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden expressament derogades les lleis de 2 d'agost de 1899 i de 7 d'octubre de 1939, així com el paràgraf segon de l'article 1.108 del Codi civil.

Així mateix, es modifiquen, de conformitat amb el que disposen els articles 1r i 2n d'aquesta Llei, els articles 58, 2, b), de la Llei general tributària i 36.2 de la Llei general pressupostària.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 29 de juny de 1984.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ

(Aquesta Llei s'inclou tenint en compte la correcció d'errors publicada al «BOE» núm. 159, de 4-7-1984.)